

[Fanny Jensen.]

ham ikke noget, og det kan dog vel ikke være rigtigt; i så fald bør der tages mere håndfast på sådanne forsømmelige barnefædre. Jeg ved meget vel, at det ikke er så lige en sag at sætte en mand ind til afsøning, men det kunne vist virke meget opstrammende på ham og måske vække den slumrende ansvarsfølelse, om han mærkede, at der var alvor bag bestemmelsen om, at han kan blive sat ind til afsøning. Når jeg stiller dette spørgsmål til den højtærede justitsminister, er det, fordi jeg tror, ministeren som kvinde har særlige forudsætninger for at sætte sig ind i de vanskeligt stillede mødres forhold og deres kamp for at bevare hjemmet for børnene.

Arnth Jensen: Da vi i 1933 på grundlag af den reviderede Bernerkonvention af 1928 vedtog loven om forfatter- og kunstnerret, tror jeg ikke der var nogen, der tænkte sig, at man derved banede vej for et administrationsvælde som det, der i dag som en anden rovflugt sidder og vejrer efter bytte for derfor ganske tilfældigt efter en eller anden annonce i et blad at slå ned på en eller anden forenings bestyrelse for at kvæve en vis afgift indbetalt og — hvis kravet ikke imødekommes — gennem sagfører at true med retsforfølgning.

Foreningsfriheden er jo et af vort folks store goder, og denne ret har bundfældet sig dybt både hos ældre og unge; Kodas rykkerbreve har derfor vakt et meget stærkt røre og også harme, kan jeg sige, i foreningskredse landet over, så kravet om en klaring af spørgsmålet trænger sig på. Jeg fremdrager sagen for det høje tings medlemmer og for de højtærede ministre, hvis områder loven berører, for om muligt at få tilvejebragt større klarhed og, hvis det er nødvendigt, ændringer i loven.

Må jeg straks sige, at jeg selvfølgelig finder det både rimeligt og rigtigt, at der tillægges forfatter- og kunstnerrettigheder en vis beskyttelse, og at der ydes en vis erstatning, når fremførelse sker offentligt og med det formål at tjene på sådanne fremførelser; udfra den forudsætning stemte jeg i sin tid for loven, og i denne henseende ønsker jeg ingen ændring. Men det er netop denne naturlige og berettigede beskyttelse, man ikke har villet nøjes med. Man har indledet en jagt på landets foreninger, og Koda er gået så vidt, at man derfra endogså vil

afgøre, hvad der er en forening og hvad der ikke er det. Desværre ser det ud til, at domstolene heller ikke er klar over, hvordan begrebet forening skal forstås; gennem den domspraksis, der i den senere tid er udøvet i sådanne sager, er der skabt en forvirring, som den brede befolkning ikke er tjent med.

I en lang række foreninger landet over har man som medlemmer dels mennesker, som aktivt deltager i udøvelsen af en eller flere af de opgaver, foreningen har sat sig, dels mennesker, som anerkender foreningens formål og derfor gennem deres medlemskab støtter den både økonomisk gennem deres bidrag og — hvad der ikke mindst er værdifuldt — ved at være med til at sætte deres præg både på den ungdom, der samles dér, og på hele foreningens anseelse. Dette gælder i hvert fald i allerhøjeste grad de foreninger, der er organiseret under De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger, De danske Gymnastikforeninger, De danske Ungdomsforeninger med mange flere. Hidtil har disse uantastet levet deres liv og afholdt deres sammenkomster uden indblanding fra nogen side, men nu er freden altså forbi. Opmuntret af nogle domme, som jeg godt tør sige at lægmænd ikke forstår, vil man nu bestemme, dels hvor mange sammenkomster og hvilke sammenkomster en forening må holde, dels hvor mange aktive og hvor mange støttende medlemmer en forening må have, for at den stadig kan have foreningspræget. Ja, man går endda så vidt, at er foreningens medlemstal for stort, er det også galt, og lægger man an på f. eks. i annoncer at udvide medlemstallet, er det, siger man, kun camouflage, for så er det en ren offentlig forlystelse, man vil.

Se, det er denne uklarhed, vi må bort fra, og det må, formentlig af justitsministeriet, klart fastslås, hvad der er foreninger her i landet, og hvad der ikke er det. Jeg forlanger ikke, at den højtærede justitsminister på stående fod skulle klare dette spørgsmål, men jeg beder om at få et løfte om, at sagen må blive grundigt overvejet, og at man vil søge at nå frem til en sådan løsning, at der bliver skabt klare linier for fremtiden.

Samtidig må jeg bede den højtærede undervisningsminister, under hvem, såvidt jeg ved, Koda sorterer, anmode institutionen om såvidt muligt at holde inde, sålænge denne undersøgelse foregår.

Jeg forudsætter, at man, inden afgørelsen